

POVIJEST KU E PETRA BOBAN GABRI A – BOBANOVA DRAGA

28. travnja 2018.



Pred ku om slikani moji roditelji Petar i Iva/Vi eka Boban, Gabri . Vidi se loza, duhan i dio selja kog života. Slika potje e srpanj 1967. Slikala moja supruga Annie koja je sa k erkom Sophie iz Pariza došla posjetiti moje roditelje. Mile Boban.

IZ OTPORAŠEVE TORBE



POVIJEST KU E PETRA BOBAN GABRI A – BOBANOVA DRAGA

25/04/2018

Objavio: [Otporaš](#)

Na ovom mjestu gdje se nalazi kuća Petra Boban Gabrića bila je jedna mala seoska, niska slamom pokrivena kuća. Ta kuća pripadala je Gabriću Boban (1879-1948). Gabro je sin Mate Boban (1833-1906), Petar (1907-1981) je Gabrin sin, a ja sam Petrov sin. Dakle, Mate Boban zvan Vuško je bio moj pradjed, Gabro Boban Vuškin je bio moj djed, Petar Boban Gabrić je moj otac. Tako su se po različitim nadimcima kod nas u selu raspoznavali ljudi. Tu malu slamnatu kuću je kamenom sagradio Mate Vuškin a sin Gabro mu pomagao. Mate je imao pet kćeriju i jednog sina, Gabru.



Kuća je bila malo za kućnu veličinu. Kćerice su se udale, Gabro je ostao sam sa roditeljima. Gabro se oženio 1905., roditelji su mu umrli 1906. Moj otac Petar se rodio 1907. U toj staroj maloj i slamnatoj kući su živjeli Gabro i supruga mu Matija, dvije kćerice Jaka i Ivica, dva sina Petar i Mate. Petar i Ranko Boban su isto godišta, kuća uz kuću, odrasli skupa, igrali se skupa, srpskim žandarima i financijama prkosili. Obadvojica odlaze 1927. na odlučanje vojnog roka srpske kraljevske vojske. Po izlasku 1928. godine iz vojske, Ranko je otišao u Seraing, Belgija. *(Ovdje moram nešto nadodati a to je da se nešto spominje po internetu kako je Ranko Boban bio član jugoslavenske kraljevske vojske, kako sam doslovno više puta pročitao "...oficir jugoslavenske kraljevske vojske..." Ponavljam da to nije istina, jer vremenski ne može biti istina. Koliko se sjećam Ranko je bio samo godinu dana u kraljevsko vojsci i onda je izišao 1928. godine u Belgiju. Ovo je istina a oni koji ponavljaju YU krilatice zamolio bih ih da iznesu vjerodostojne dokaze. Mo. Otporaš.)* Zaposlio se u jednoj željezari. Pisao je pismo svojem kolegi Petru, mojem ocu, da dođe kod njega u Seraing i da može s njim raditi. Pošto moj otac nije mogao dobiti papire na svoje ime, a razlog je bio zbog jedne tučnje sa žandarima 1927. pred Bogutovom kućom. Susjed Ante Grubišić (1900-1967) pok. Marijana je imao papire za Seraing. Pošto mu je otac umro par tjedana ranije, on nije mogao ostaviti mnogobrojnu kućnu veličinu bez odrasle muške glave u kući. Kako u to vrijeme službeni papiri nisu nosili nikakve slike, osim imena i prezimena, moj otac je pod imenom Ante Grubišić u siječnju 1929. godine otišao kod Ranka u Seraing. Tu se je zaposlio i bio sve dok po zapovjedi Ustaškog Pokreta nije došao kući početkom 1933. Te iste godine, u studenom moj otac se je oženio. Kako mi je pričao da je donio malo "para" koje je uštedio, kako bi mogao napraviti kuću, kupiti konja i uprežna kola, jer da mu je dozlogrdilo sve motikom kopati i sve iz brda i polja donositi na svojim ramenima kući.

Ova slika je uzeta 1931. godine u Seraing-u. Kako mi je otac pričao svi su iz naše Sovićko/Goričke župe. Svi su bili članovi Hrvatskog Radničkog Saveza, iz kojeg su se mnogi uključili u Ustaški Pokret. Iako mi je otac pričao tko je tko na ovoj slici, kako je to davno bilo, ja se njihovih imena više ne sjećam. Sjećam se: Ranko Boban je prvi s desna koji desnu ruku drži na lijevom ramenu mojem ocu Petru Boban, koji sjedi, drži cvijet u desnoj ruci na malom okruglom stolu.

<http://otporas.com/jugoslavenski-teroristi-iz-resetaka-pise-oslobodenje-od-27-lipnja-1981/>

Gore prikazana slika kuće Petra Boban Gabrića je pravljena na ruševinama stare kuće. Preko zime 1938 i 1939 godine bila su dva imena – njihovih imena se više ne sjećam – oni su dolazili u Bobanovu Dragu i klesali kamen za gradnju kuće, tako da je sav kamen bio pripremljen za gradnju kuće. Rad na kući je započeo u proljeće i radilo se je svaki dan osim nedjelje i svetkovine. Krov na kuću je stavljen uoči svetkovine sv. Ilije, tj. 19. srpnja 1939.

Pošto je naša kuća u to vrijeme bila najveća u selu, u borbama protiv partizana u proljeće 1943. godine njemačka vojska je izabrala našu kuću kao svoj vojnički stožer. Kao dijete sjećam se nekih slučajeva, poimenica u jutro kada bi se vojnici iza naše kuće, na vrtlu kako smo ga zvali, vježbali i neke nerazumljive priče pričali i pjesme pjevali. Najuočljivije je za mene bilo vidjeti kako su ti njemački vojnici nekom početkom prali zube. Mi smo imali u kući – i danas je tu – atrnju, tako smo ju zvali. Vojnici bi kantom iz atrnje uzeli vodu, vojnik bi vojniku pomagao držati vodu u jednoj vojnoj posudi dok bi

ovaj zube prao. Za nas mališane, djecu Petra i Ive/Vi eke Boban Gabri a je to bilo tada kao što je danas za djecu što svaki dan na TV gledaju. To je najblaže što bih mogao usporediti dje iju znatiželju i zainteresiranost tada s dje ijim znatiželjama i zainteresiranostima danas.

Kada je stjecajem svijetskih politiki gibanja i silom ja ega – **A NE ŽELJOM HRVATSKOGA NARODA** – uništena Hrvatska Država u svibnju 1945. godine, nastupio je novi jugoslavenski politiki poredak. Kako je to bilo kod nas u Bobanovoj dragi, tako je isto bilo i na drugim mjestima širom i diljem cijele tadašnje komunističke Jugoslavije. Nove vlasti su izabrale našu ku u, ku u Petra Boban Gabri a za svoje, tj. njihove komunističke kružoke, tj. sastanke. Kako tada, u to vrijeme, nije bilo sredstava javnog priop iivanja kao danas, vlasti bi izabrali jednog iz sela i zadužili istog da i e od ku e do ku e i svakom domu ku e uru i pozvinicu da tu i tu ve er neizostavno do e na sastanak u ku u Petra Boban, Gabri a.

Kod nas je bio izabran i zadužen Petar Boban, Dedo. Ovaj Petar Boban, Dedo je kod nas u Bobanovoj Dragi bio godinama, iz godine u godine od seljana Bobanove Drage, izabran kao seotski poljar, tj. ovjek zadužen da nadzire i pazi na polje. On je također bio i zvonar koji bi nedjeljom prvim oglasom zvona u 9 sati u jutro najavio da je vrijeme pripremanja za i i k sv. Misi. Drugi oglas zvona je u 10 sati koji mještanima sela daje znak da je vrijeme polazka k sv. Misi koja po ima u 11 sati. Naše selo Bobanova Draga je bilo udaljeno od Crkve 6 kilometara, tj. trebalo nam je sat vremena hoda da ne zakasnimo u Crkvu. To je tada tako bilo.

Tu u našoj ku i su prisilno i nametnuto od strane jugoslavenskog komunističkog režima održavani sastanci, po evši, skoro odmah od svibnja 1945. pa sve do polovice 1955. Iz Mostara ili ak Ljuguškoga bi došla, uvijek tri visoka predstavnika ili Ozne, kasnije Udbe ili komunističke Partije. Ja kao de ki bi sjedio izme u šporeta gdje se je vatra ložila i drvene velike klupe koja je bila tik zida. Razmak izme u šporeta i te velike drvene klupe bi bio nekih metar, ako ne i malo manje, ali svakako dovoljno za stolac i jednu osobu. Ja sam sjedio na tronožcu izme u šporeta i velike drvene klupe le ima okrenut zidu. To je bilo moje mjesto, namjerno, slu ajno ili oboje. Otac bi mi uvijek govorio: ti mali šuti i ništa ne govori, jer nije virovati ovim stršenovima, francuski “frelon”. U toj našoj kuhinji koja je u isto vrijeme bila i dnevna i radna soba bi se smjestili silom natjerani Bobanjari, nekada i preko trideset ljudi, da slušaju tu trojcu predstavnika jugoslavenske komunističke vlasti. Ova trojica “govornika” – nisu uvijek isti bili – bi uvijek sjedili na toj velikoj drvenoj klupi, tj. odmah uz mene gdje sam ja sjedio. Možda su oni to “njihovo” mjesto izabrali namjerno, jer su imali potpuni pregled na sve ostale, a i sebe su zaštitili, jer im iza le a nitko nije bio.

Tema ili teme svakog sastanka su bile iste: Doma i izdajnici, narodni neprijatelji, drugim rije ima “pranje mozga”. Vrlo dobro se sje am jedne žestoke prepirke izme u ove trojice i brata hrvatskog Viteza i Legendarnog zapovjednika Elitne Crne Legije generala Ranka Boban. Jedan od ovih trojice je pri ao kako svako doma instvo mora se uklju iti u DOZ, a pri otkupu duhana e se svakom doma instvu oduzeti novac za podmiriti troškove DOZ-a. DOZ u ovom slu aju zna i: Državno Osiguravaju i Zavod. Ljudi su pognute glave slušali, pušili, kašljali i šutili. Govornik poslije svojeg izlaganja, da se uvjeri da su ljudi zapamtili što i o emu je on govorio, upri prstom u Petra Boban, nadimkom Puce, on je Rankov brat: Ti družede der ti nama kaži o emu sam ja sada pri ao i što zna i DOZ... Puce, nadut ko’ pra ka, pun srdžbe odgovori: Ja tebi nisam drug. Ti i ja se ne poznamo. Ja imam samo jednoga druga i sa tim drugom spavam, a to je moja žena. Sve drugo što si ti pri a ja ništa nisam razumio...Pa daj nam reci šta zna i DOZ, kad ništa drugo nisi razumio, nastavio je govornik. Puce se diže, izvadi lulu i muškim glasom njemu: A nemoj ti meni tu sada mudrovati. Ti mene pitaš za ono što ja ne znam. Ja u sada tebe pitati što bi ti trebao znati a to je koliko kila prosa (*tj. usjeva, mo.*) treba za jedan oranja? Govornik se malo zamislio te odgovorio: Neznam. Ja nisam zemljoradnik...E, srnavu ti božiju, ti znaš tvoje a ja znam moje, i neka na tome ostane, zajapureno mu odgovori Rankov brat Petar Boban, Puce.

(Brat Ranka Boban Petar, nadimkom “Puce” umro je u srijedu, to no na Desetog Travnja 1963. godine. Koliko se sje am ekoliko hrvatskih emigrantskih glasila su o tome pisali. Mislim da je i tisak DRINAPRESA o tome nešto pisao, ali na svu žalost ništa nisam mogao prona i. Otporaš.)

<http://www.cro-eu.com/forum/index.php?PHPSESSID=7bscq47cpd4o5bnrni3sre6m6&topic=1699.0>